

ବିନାୟ କୁମାର ଦାସ

ଘଟଗାଁରୁ ସାନ ଘାଗରା

କିଶିଲୁ ।
 ବଡ଼ ବଦାରେ ବୁଲୁଥିବା ନଜର ପଡ଼ିଲା କେନ୍ଦୁଝର ରାଜ ପ୍ରାସାଦ ଉପରେ । ସ୍ଵାଧୀନତା ପୂର୍ବରୁ କେନ୍ଦୁଝର ଥିଲା ଏକ ଦେଶୀୟ ରାଜ୍ୟ । ଭଞ୍ଜ ବଂଶର ରାଜାମାନେ ଏହାକୁ ଶାସନ କରୁଥିଲେ । ଜଂରେଜମାନେ ଓଡ଼ିଶା ଅଧିକାର କଲାପରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ସେହି ରାଜାମାନେ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କଲାରଥିଲେ । ସ୍ଵାଧୀନତା ପରେ କେନ୍ଦୁଝର ଓଡ଼ିଶାର ଏକ ରାଜ୍ୟ କିଲ୍ଲାର ମାନ୍ୟତା ପାଇଲା । କେନ୍ଦୁଝର ରାଜ ବଂଶର ଅନନ୍ୟ କିର୍ତ୍ତୀ ସହରରେ ଥିବା ବଳଦେବଜୀଉ ମନ୍ଦିର । ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରଭୁ ବଳଦେବଜୀଉଙ୍କ ସହ ଭାଇ ଜଗନ୍ନାଥ ଓ ଭଉଣୀ ସୁଭଦ୍ରା ମଧ୍ୟ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି ।

ରଥଯାତ୍ରା ଏହି ମନ୍ଦିରର ବଡ଼ ପର୍ବ । ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ରଥରେ ତିନି ଠାକୁର ବିଜେ ହୋଇ ମାଉସୀ ଘରକୁ ଯାଆନ୍ତି ।
 ବଳଦେବ ଜୀଉଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସାରି ଆମେ ବାହାରିଲୁ କେନ୍ଦୁଝରର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଆକର୍ଷଣ ସାନ ଘାଗରା ଜଳପ୍ରପାତ ଦେଖିବାପାଇଁ ।
 ପ୍ରକୃତିର ଅପୂର୍ବ ବରଦାନ ଏହି ସାନଘାଗରା ଜଳପ୍ରପାତ । ପ୍ରପାତର ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଥିବା ପାହାଡ଼ ପର୍ବତ ଓ ଘନ ବନାବଳି ସ୍ଥାନର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ କରିଥାଏ ବେଶ ରୁଚିମନ୍ତ । ଏଠାକୁ ଯିବ ଥରେ ଆସିବି ସେ ଏହାର ମନୋରମ ଦୃଶ୍ୟ କେତେ ଭୁଲି ପାରିନାହିଁ । ପ୍ରାୟତଃ ଶୀତ ଦିନ ଆସିଲେ

ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟତମ ଆଦିବାସୀ ବହୁଳ ଜିଲ୍ଲା କେନ୍ଦୁଝର । ଅପୂର୍ବ ଶୋଭା ସମ୍ପଦରେ ଭରପୁର ଏହି ଜିଲ୍ଲାକୁ ମନଭରି ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୋ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ ଥରେ ମୁଁ କେନ୍ଦୁଝର ଅଭିଯାନ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲି । ଭୁବନେଶ୍ଵରରୁ କେନ୍ଦୁଝରର ଦୂରତା ପ୍ରାୟ ଦୁଇଶହ ଚାଳିଶ କିଲୋମିଟର । ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଯାଉ କେନ୍ଦୁଝର ଜିଲ୍ଲା ଆରମ୍ଭରେ ପଡ଼ିଲା ଓଡ଼ିଶାର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରାଚୀନ ଦେବୀ ପୀଠ ଘଟଗାଁ । ଏଠାରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା ମାଆ ତାରଣାଙ୍କ ମହିମା ଜଗତ ବିଦିତ । ମାଆ ଭକ୍ତର ମନ ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ଓ ଦୁଃଖ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନକୁ ତାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ସେଇଥିପାଇଁ ସେ ତାରିଣୀ ଭାବରେ ଯାତ୍ରା । ସେଠାରେ ଗାଡ଼ି ଅଟକାଇ ଆମେ ମାଆଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲୁ ଓ ସେହିଠାରେ ମିଳୁଥିବା ସୁସ୍ଵାଦୁ ଅନୁପ୍ରସାଦ ସେବନ କଲୁ ।

ମାଆଙ୍କର ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ରାଜ୍ୟ ତଥା ରାଜ୍ୟ ବହାରୁ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜମିଥାଏ ଏହି ପୀଠରେ । ମାଆଙ୍କର ପ୍ରିୟ ପ୍ରସାଦ ହେଲା ନଡ଼ିଆ । ମାଆଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରୁ ନଡ଼ିଆଟିଏ ପଠାଇ ଦେଲେ ବିଭିନ୍ନ ଗାଡ଼ି ମଟର ଦ୍ଵାରା ନଡ଼ିଆଟି ମାଆଙ୍କ ପୀଠରେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ହଜାର ହଜାର ସଂଖ୍ୟାରେ ନଡ଼ିଆ ଆସିଥାଏ ଏହି ପୀଠକୁ । ସେହି ନଡ଼ିଆ ଗୁଡ଼ିକୁ ମାଆଙ୍କ ନିକଟରେ ଭଜାଯାଏ ଓ ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥାଏ । ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକେ ସେହି ଭୋଗ ନଡ଼ିଆକୁ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ବେଶ ବଜାର ବାହାଦ ରହିଛି । ତେଣୁ ସେହି ନଡ଼ିଆକୁ ନେଇ ଘଟଗାଁ ପାଖରେ ଗଡ଼ି ଉଠିଛି ଅନେକ ଲୁଟାର ଶିଳ୍ପ ।

ମାଆ ତାରିଣୀଙ୍କ ନଡ଼ିଆକୁ ବହୁଳ ପରିମାଣରେ ତେଲ ବାହାର କରାଯାଇଥାଏ । ସେହିଭଳି ନଡ଼ିଆକୁ କୋରି ସେଥିରୁ ସୁସ୍ଵାଦୁ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥାଏ । ଛୋଟଛୋଟ ବ୍ୟବସାୟୀମାନେ ନଡ଼ିଆ ତେଲ ଓ ନଡ଼ିଆ କୋରା ଆଦି ସ୍ଥାନୀୟ ହାଟବଜାର, ବସ୍ ଷାଞ୍ଚ ମାନଙ୍କରେ ବିକ୍ରି କରି ଭଲ ରୋଜଗାର କରିଥାନ୍ତି ।

ମାଆ ତାରିଣୀଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସାରି ଆମେ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ କଲୁ କେନ୍ଦୁଝରର ଅନନ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟଟନ ସ୍ଥଳୀ ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟି ଅଭିଯାନ । ଘଟଗାଁରୁ ଏହାର ଦୂରତା ମାତ୍ର ଦଶ କିଲୋମିଟର ।

ତନ୍ଦନଗିରି ନାମକ ଅଖ୍ୟାତ ଶିବ କନ୍ଦରରୁ ନିର୍ଗତ ମୂଷଳ ନାମକ ପାହାଡ଼ିଝରଣା ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟି ନିକଟରେ ଏକ ଜଳପ୍ରପାତର ରୂପ ନେଇଛି, ଯାହାକି ସ୍ଥାନର ଶୋଭାକୁ କରିଛି ଖୁବ୍ ରୁଚିମନ୍ତ । ମୂଷଳ ଝରଣା ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ମିଟର ଚଳକୁ ଲମ୍ବ ପ୍ରବାହକରି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ଅପୂର୍ବ ଜଳପ୍ରପାତ । ପ୍ରପାତର ଉତ୍ତମ ଅଧିକ ଦୁର୍ଦ୍ଦେଶ୍ଵର ହେଲେ ତାର ଦୈର୍ଘ୍ୟ କିଛି ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ମିଟରରୁ ଅଧିକ । ତେଣୁ ଏହାର ଶୋଭା ଖୁବ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟି ଜଳପ୍ରପାତର ଶୋଭାକୁ ଉଭୟ ଚଳୁ ଓ ଉପରୁ ଉପଭୋଗ କରିବାର ସୁବିଧା ରହିଛି । ପ୍ରପାତର ନିମ୍ନ ଭାଗକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ପଲ୍ଲୀ ପାହାଡ଼ମାନ କରାଯାଇଛି ତେଣୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକମାନେ ଅକ୍ଳେଶରେ ଝରଣାର କୁଳକୁ ଯାଇ ନିମ୍ନ ଭାଗରୁ ଜଳପ୍ରପାତକୁ ନିରିକ୍ଷଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଝରଣାର ଆରପାରିକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼େ । ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟି ଜଳପ୍ରପାତକୁ ଉପରୁ ନିରିକ୍ଷଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଝରଣାର ଆରପାରିକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼େ । ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ଏକ ଝୁଲା ପୋଲ ରହିଛି । ଝୁଲା ପୋଲ ଉପରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରପାତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମୂଷଳ

ଝରଣାର ସର୍ପିଳ ଗତିପଥକୁ ଦେଖି ହୁଏ ।
 ଝରଣାର ଆର କୁଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଦେଖିହେବ ମୂଷଳ ଝରଣା, ପାହାଡ଼ର ମୁକୁଳା ଛାତିରେ କିପରି ବିଛେଇ ହୋଇପଡ଼ିଛି ଓ ନିମ୍ନମାନି ହୋଇ ପ୍ରପାତର ରୂପ ନେଇଛି ।
 ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟିର ଗୁରୁଗର୍ଜନ ବହୁ ଦୂରକୁ ଶୁଣାଯାଏ । ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ପ୍ରପାତର କ୍ଷୁଦ୍ର ଜଳକଣା ସବୁ ଦେହରେ ବାଜିଥାଏ ଓ ମନକୁ ଆହ୍ୱାନିତ କରିଥାଏ ।
 କେବଳ ଖରାଦିନକୁ ଛାଡ଼ି ବର୍ଷର ପ୍ରାୟ ଅନ୍ୟ ସବୁ ସମୟରେ ଏଠାରେ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।
 ଗୁଣ୍ଡିଚାଘାଟିର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରି ଆମେ ଯାତ୍ରା କଲୁ କେନ୍ଦୁଝର । ରାସ୍ତାରେ ଦଶ ପାହାଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ଓ ଝରଣା ମନ ମୋହି ନେଇଥାଏ । ତେରଗୋଟି ଚଳକୁ ନେଇ ଗଠିତ କେନ୍ଦୁଝର ଜିଲ୍ଲାର ଲୋକ ସଂଖ୍ୟା ୨୦୧୧ ମସିହା ଜନଗଣନା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାୟ ଉତ୍ତରାଞ୍ଚଳ ଲକ୍ଷ । ଜିଲ୍ଲାରେ ମୋଟ ୪୬ ପ୍ରକାରର ଆଦିବାସୀ ସଂପ୍ରଦାୟ ବାସକରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଧାନ ସଂପ୍ରଦାୟ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲେ ବାଥୁଡ଼ି, ଭୂୟାଁ, ଭୂମିଜ, ଗଣ୍ଡ, ହୋ, କୁଆଙ୍ଗ, ଖରଝୁର, କିସାନ, କୋଲହ, କୋରା, ମୁଣ୍ଡା, ଓରାଓଁ, ସାଗଲ, ସାଓରା, ଶବର ସାଉଁଡ଼ି ଆଦି ଅନ୍ୟତମ । ଆଦିବାସୀ ଗାଁ ଗୁଡ଼ିକ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର । ସେମାନଙ୍କ ଘର ଗୁଡ଼ିକ ଛୋଟ ଓ ଚୂଆଣିଆ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ଆକର୍ଷଣୀୟ ।

ଯା ଭିତରେ କେତେବେଳେ ଆମେ କେନ୍ଦୁଝର ସହରରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥାଉ ଜଣାପଡୁନାଏ । କେନ୍ଦୁଝର ଜିଲ୍ଲାର ଏକ ଦୃଷ୍ଟି ଭିତ୍ତିକ ଲୁଟାର ଶିଳ୍ପ ହେଲା ବଡ଼ି ଶିଳ୍ପ । ବଡ଼ି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏକ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ । ଏହାକୁ ପୋତି ବି ଖାଇହେବ, ଅଳ୍ପ ତେଲରେ ଭାଜିବି ବା ତେଲରେ ଛାଣିବି ମଧ୍ୟ ଖୁଆ ଯାଇଥାଏ । ବଡ଼ି ଚତଣିର ସାଦ କହିଲେ ନସରେ । ପଖାଳ ଭାତ ସାଜରେ ବଡ଼ି ଚତଣି ଓଡ଼ିଆ ମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ କେନ୍ଦୁଝର ବଡ଼ି ଖୁବ୍ ସୁଆଦିଆ । ସାରା ରାଜ୍ୟରେ ଏହାର ବାହାଦ ରହିଛି । ଜିଲ୍ଲାର ସ୍ଵୟଂସହାୟକ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୁଡ଼ିକ ବହୁଳ ଭାବରେ ବଡ଼ି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି ଓ ଓରମାସ ପକ୍ଷରୁ ରାଜ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆୟୋଜିତ ହେଉଥିବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମାନଙ୍କରେ ଏମାନେ ଭାଗନେଇ ଏହି ସୁଆଦିଆ ଖାଦ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ଦିଗରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଏଠାକୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କ ସୁଅ ଛୁଟିଥାଏ ।
 କେନ୍ଦୁଝର ସହର ଠାକୁ ମାତ୍ର ୬ କି.ମି. ଦୂରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏହି ସାନ ଘାଗରା ଜଳପ୍ରପାତ । ସହରଠାକୁ କାତାସ ରାଜପଥ ୪୯ରେ ଗଲେ ପଡ଼େ ଛୁଟିଆଘାଟି । ସେହି ଘାଟି ଉପରେ ଥିବା ଅଞ୍ଜଳ ଗ୍ରାମ ନିକଟରେ ରହିଛି ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ । ସାନମାଛକାନ୍ଦଣା ନଦୀର ଜଳ ଏହି ଠାରେ ଏକ ବିଶାଳକାୟ ପ୍ରସ୍ତର ଉପରୁ ଖସି ଆଉଏକ ପଥର ଚଟାଣରେ ପଡୁଛି ଏବଂ ଏହି ଜଳ ତଳକୁ ବୁଲିବି ପାହାଡ଼ ମଧ୍ୟରେ ବୋହିଯାଉ ଭିନ୍ନ ଏକ ରୋମାଞ୍ଚକର ଦୃଶ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଯାହାକି ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କୁ ମତୁଆଳା କରିଥାଏ । ଜଳପ୍ରପାତର ଘର ଘର ଶବ୍ଦ ଓ ତଳକୁ ବିକ୍ଷୁରିତ ହୋଇ ପଡୁଥିବା ଜଳର ମନୋରମ ଦୃଶ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୋମାଞ୍ଚକର ।
 ସାନ ଘାଗରା ଜଳପ୍ରପାତ ନିକଟରେ ରହିଛି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟଭରା ଏକ ସବୁଜ ଉଦ୍ୟାନ । ଏହି ଉଦ୍ୟାନରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଖେଳବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିବାବେଳେ ପ୍ରପାତର ଜଳ ନିମ୍ନ ଗାମାହୋଇ ଯେଉଁ ଝରଣା ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ସେଥିରେ ବୋଟିଙ୍ଗ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।
 ସାନ ଘାଗରା ଜଳପ୍ରପାତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତନ କରିଥିଲୁ ଭୁବନେଶ୍ଵର । ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦ ସାଜୁଥିଲା ସେଦିନର ଯାତ୍ରା । ଆପଣ ଯଦି ସୁବିଧା ପାଆନ୍ତି ଥରେ ଭୁଲି ଆସନ୍ତୁ କେନ୍ଦୁଝର, ମନଭରି ଉପଭୋଗ କରନ୍ତୁ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଭରା ସେହି ଜିଲ୍ଲାକୁ ଓ ମା' ତାରିଣୀଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆହ୍ୱାନିତ ହୁଅନ୍ତୁ ।
 +ମୋ-୯୮୭୧୧୨୧୧୨୭

ପିଲାଙ୍କ ସହ ବନ୍ଧୁତା

ନିଜ ପିଲାଙ୍କ ଉଭୟ ଉଭୟ ଆଚରଣ ଓ ବଦ୍ଧତା ସମ୍ପର୍କେ ପ୍ରଥମେ ଅଭିଭାବକଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହା କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର ପ୍ରସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ପିଲାଙ୍କ ବନ୍ଧୁହେବା ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ଯଥୋଚିତ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ହେଲା କରନ୍ତୁନାହିଁ । ଏହା ଆଦୌ ଭାବନ୍ତୁନାହିଁ ଯେ ଯଥା ସମୟ ଆସିଲେ ପିଲା ସବୁ ଶିଖିଯିବ । ବରଂ ଉଭୟ ବାପା ଓ ମା' ସେମାନଙ୍କ ସହ ବନ୍ଧୁ ଭଳି ଆଚରଣ କରିବା ଉଚିତ ।

◆ ପିଲା ସ୍କୁଲରୁ ଆସିବା ପରେ ମା'ମାନେ ସପ୍ତାହରେ ୨-୩ ଥର ସେମାନଙ୍କୁ ସର୍ପି ମଲ୍ କିମ୍ବା ପରିବା ବୋକାନ୍ ଆଡ଼େ ନେଇଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରିକଲେ ସେମାନଙ୍କ ସହ ବିଭିନ୍ନ ପରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଦୂରୀକରଣ ହେବ । ଏହା ସହ ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷ ଜିଣିବାର ଜିଦରୁ ମଧ୍ୟ ପିଲାଙ୍କ ମନୋଭାବ ପରିବର୍ତନ କରିପାରିବେ । ଯଦି କୌଣସି ଖେଳନା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ଜିନିଷ ସେ କିଣିବାକୁ । ତାହାହିଁ, ତେବେ ତାହାର ଆବଶ୍ୟକତା ବୁଝାନ୍ତୁ । ଦେଖିବେ, କିଛି କ୍ଷଣରେ ଆପଣଙ୍କ ପିଲା ଦୁଃଖିନ ।
 ◆ ରୋଷେଇ ଘରେ କାମ କରୁଥିବାବେଳେ ନିଜ ପିଲାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପରିବା ଫ୍ରିଜରୁ ଆଣିବାକୁ ବରାଦ ଦିଅନ୍ତୁ । ଅନ୍ୟ ଏକ କଥା ଧାନରେ ରଖନ୍ତୁ, ଆପଣଙ୍କ ପିଲାଙ୍କ ବୟସ ଅତିକମ୍ପରେ

୭ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ହୋଇଥିବ । ଅତି କୁନି ପିଲାଙ୍କୁ ଏସବୁ କାମରେ ଲଗାଇଲେ କୌଣସି ଲାଭ ମିଳେନାହିଁ, ବରଂ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବିପଦ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କେଉଁ ପରିବା ଖାଇଲେ ଶରୀର ଉପରେ କିଭଳି ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥାଏ, ତାହା ପିଲାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର କହି ବାଲକୁ ।
 ◆ ପାଠ ପଢ଼ିବାର ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ଧରି ଆଗକୁ ବଢ଼ାନ୍ତୁ । ନିୟମିତ ୩୦-୪୦ ମିନିଟ୍ ସେ ପଢ଼ିବା ଜରୁରୀ, ଏହି କଥାର ମର୍ମ ଆପଣଙ୍କ ପିଲା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଉଚିତ ।
 ◆ ସବୁ କଥାରେ ବିରକ୍ତ ନ ହୋଇ ବରଂ ଠିକ୍ ଓ ଭୁଲର ତପାତ୍ ପିଲାଙ୍କୁ ଜଣାଇଦେବା ଉଚିତ ।

ହଳଦୀ ଓ କ୍ଷୀର

କ୍ଷୀର ପୂର୍ଣ୍ଣବର୍ଷକ, ହଳଦୀ ବିଶାଳ ଓ ଜୀବାଣୁମାତ୍ମକ । କ୍ଷୀରରେ ଥିବା ଏକାଧିକ ରୁଗଣକାରୀ ତତ୍ତ୍ଵ ଶରୀରର ପ୍ରତିରୋଧକ ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ସହ ବିଭିନ୍ନ ରୋଗକୁ ରକ୍ଷାକରେ । ସେହିପରି ହଳଦୀ ଦେହକୁ ବିଭିନ୍ନ ସଂକ୍ରମଣ ଓ ଉପସର୍ପକ ରକ୍ଷା କରେ । ସେଥିପାଇଁ ହଳଦୀମାତା କ୍ଷୀର ଶରୀର ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହିତକାରୀ ବୋଲି ଆୟୁର୍ବେଦରେ କୁହାଯାଇଛି ।

ବିଧି:
 ଏକ ଉଚ୍ଚ ଆକାରର ଗୋଟିଏ କଞ୍ଚା ଓ ତାଳା ହଳଦୀକୁ ସାମାନ୍ୟ ଛେତି ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ କ୍ଷୀରରେ ପକାନ୍ତୁ । ତାକୁ ଉତ୍ତମ କରନ୍ତୁ । ଅତିକମ୍ପରେ ୧୫ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ତ୍ତିବା ପରେ ତାକୁ ଗରମ କରି ପିଅନ୍ତୁ ।
 ୧. ହଳଦୀମାତା କ୍ଷୀର ଆରୁଣ୍ୟ ଓ କ୍ରୋକୋଡିନ୍ ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପକାରୀ ।
 ୨. ଏହା ହୃଦ, ପୁସ୍ତକ, ପ୍ରୋଷ୍ଟେଟ ଓ ଅନ୍ତନାଡ଼ି କ୍ୟାନ୍ସର ପରି ମାରାତ୍ମକ ରୋଗ ହେବାକୁ ଆଶଙ୍କା ହ୍ରାସ କରେ ।
 ୩. ସର୍ବ ଓ କାଶକୁ ପୁଚ୍ଛି ମିଳେ ।
 ୪. ନିଦ ହେଉ ନଥିଲେ ଅଳ୍ପ ଉଷ୍ଣ ହଳଦୀମାତା କ୍ଷୀର ପିଅନ୍ତୁ ।
 ୫. ଗର୍ଭିଣୀ ଓ ଶ୍ଵାସନାଶ୍ଵର ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ହଳଦୀମାତା କ୍ଷୀର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପକାରୀ ।
 ୬. ରକ୍ତଶୁଦ୍ଧ କରିବାରେ ସହାୟକ ।
 ୭. ଯକୃତକୁ ସୁସ୍ଵ ରଖେ ଏବଂ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମତା ବୃଦ୍ଧି କରେ ।
 ୮. ହାତ ଦୃଢ଼ କରେ ।
 ୯. ଏକ୍ସିମାକୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଗୋଟିଏ କପ୍ ହଳଦୀମାତା କ୍ଷୀର ପିଇବା ଉଚିତ୍ ।

ଅମୃତ ବର

ନିଜର ଦୁର୍ବଳତା ବିଷୟରେ ଭାବନା କରିବା ଦୁର୍ବଳତାର ପ୍ରତିଷେଧକ ନୁହେଁ। ଶକ୍ତିର ଭାବନା କରିବା ହେଉଛି ତାର ପ୍ରତିଷେଧକ। ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଶକ୍ତି ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି ମାନବକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ।

ଅନ୍ଧକାରରେ ଚାଷୀକୁଳ...

କୁନ୍ ସରି ଜୁଲାଇ ମାସ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ହେଲାଣି । ମୌସୁମୀ ପ୍ରବାହ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ଆକଳନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ବର୍ଷ ଭଳି ଅନିଶ୍ଚିତତା ରହିବ ନାହିଁ, ଚଳିତ ବର୍ଷ କେବଳ ଠିକ୍ ସମୟରେ ନୁହେଁ, ଠିକ୍ ଆଗରୁ ପ୍ରବାହ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ପାଣିପାଗ ପୂର୍ବାନୁମାନ କରିଥିଲା । ଏମିତିରେ କେବଳ, ଆଖ୍ୟାମାନ ଛୁଇଁ ଯାଉଛି ବୋଲି ସୂଚିତ ହେବା ପରେ ଆଶା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା କି ଆମ ରାଜ୍ୟ ସମେତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରେ ସ୍ୱାଭାବିକଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ ବୃଦ୍ଧିପାତ ହେବ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା, ତଦ୍ୱିପ ମହଲର ଗଣିତକୁ ଛୁଲ୍ ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଇ ଏଥର ମୌସୁମୀ କୁଳକାଳି ଖେଳ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛି । ଭଲ ସଂକ୍ରାନ୍ତି ବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଝିପିଝିପି ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ବର୍ଷା ହୋଇ ଭୂମିକୁ ଚିତାଇଥାଏ । ବସୁମତୀ ସ୍ନାନ ପରେ ଦେବସ୍ନାନ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ବେଳକୁ ଭଲ ବର୍ଷା ହୋଇ ଚାଷବାସ ଚାଲିଥାଏ । ପାଣି ପତପତ କାଦୁଅରେ ଚାଷୀଭାଇ ଆରମ୍ଭ କରିଥାନ୍ତେ ମନଦିଆ । ଏବେ ଜୁଲାଇ ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ବେଳକୁ ଜମି ଚାଙ୍ଗରା ପଡ଼ିଛି । କଥା ଦେଉ କଥା ରଖୁନାହିଁ । ଦୁର୍ବଳ ମୌସୁମୀ ହେବୁ ବର୍ଷା ହୋଇଯାଇଛି ଗାଏବ । ଏବେ କୁହାଗଲାଣି କି, ଜୁଲାଇରେ ଠିକ୍ରେ ବର୍ଷା ହେବ ବୋଲି କେହି ନିଶ୍ଚିତ ନୁହଁନ୍ତି । ନିଅଣ୍ଟିଆ ବର୍ଷା ଭିତରେ କୁନ୍ ମାସ ସରିଯାଇଥିବା ବେଳେ ଖୁବ୍ ସାମାନ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିପାତ ସମ୍ଭାବନା ଜୁଲାଇ ମାସରେ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଦେଖିପାରୁଛନ୍ତି ପାଣିପାଗ ବିଜ୍ଞାନୀ । ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଧରି ଆଦୌ ବର୍ଷା ନହେବାରୁ ଚାଷୀମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ, ରାଜ୍ୟରେ ତତ୍ପତ କିଲୁରେ ଅନାବୃଷ୍ଟିକନିତ କଳାଭାବ ଦେଖାଦେଲାଣି । ୧୫୨ଟି ବୃକ୍ଷରେ କମି ଶୁଖିଲା ପଡ଼ିଛି, କର୍ମ ନେଇ ବାଧକ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ବର୍ଷାଭାବ । ଅଳ୍ପ କେତୋଟି କିଲୁରେ ଯତ୍ନପୂର୍ବକ ଚଳୁଥିବା ହୋଇଛି ସିନା, ଅତି ସାମାନ୍ୟ ଝିପିଝିପି ବର୍ଷାରେ ଯେମିତି ଅଳ୍ପ ଯାଇଛି ମୌସୁମୀ । ବର୍ଷାନିର୍ଭର କୃଷିର ସ୍ଥିତି ଏବେ ବିଷମ ହୋଇ ରହିଛି । ସମାନ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିପାତ ନେଇ ଆକଳନ ଆଧାରରେ ଆଶା କରାଯାଏ, ଜୁଲାଇରେ ହୁଏତ ଭଲ ବର୍ଷା ହେବ । ବାସ୍ତବତାକୁ ଦେଖିଲେ, ବିଶେଷଜ୍ଞମାନଙ୍କର କଥୁତ ଆକଳନକୁ ଯେତିକି ବିଶ୍ୱାସ କରିହେଉଛି, ବାସ୍ତବତାକୁ ଦେଖିଲେ ସେତିକି ଅନାସ୍ୱାଭାବ ଜାତ ହେଉଛି । ରାଜ୍ୟର ତିରିଶିଟି କିଲୁ ମଧ୍ୟରୁ ଉତ୍ତର-ଉତ୍ତର କିଲୁଗୁଡ଼ିକରେ ଚଳିତ ମାସରେ ସ୍ୱାଭାବିକଠାରୁ ବହୁତ ଉଣା ବର୍ଷା ହୋଇପାରେ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ସେହିଭଳି ଉତ୍ତର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଓଡ଼ିଶାରେ ଏ ମାସରେ ବୃଦ୍ଧିପାତ ଆଶାକରୁଥିବା ହେବନାହିଁ ବୋଲି କୁହାଗଲାଣି । ଯଦି ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଏ, ତେବେ ବର୍ଷାନିର୍ଭର କୃଷିକାରୀମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି କ'ଣ ହେବ, କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଅଳ୍ପକ୍ଷଣରେ ସମାନ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିପାତ ନେଇ ପାଣିପାଗ ବିଭାଗ ଯେଉଁ ଚିତ୍ର ଦେଉଛି, ତାହା ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ସମ୍ଭବିତ ମୌସୁମୀ ବର୍ଷାର ସମ୍ଭାବନା ନେଇ ଅନିଶ୍ଚିତତା ସଙ୍କେତ ଦିଏ । ଗତବର୍ଷର ବୃଦ୍ଧିପାତ ରେକର୍ଡ୍ ଦେଖାଗଲେ, ଏବର୍ଷ ସେହି ସମୟର ବୃଦ୍ଧିପାତ ରେକର୍ଡ୍ ନୈରାଶ୍ୟଜନକ ରହିଛି । କଥାରେ ଅଛି: ଜଳ ବହୁଳେ ବୃଷି ନାଶ, ଜଳ ବିହୀନେ ବୃଷି ନାଶ । କେଉଁଥର ମୌସୁମୀ କିଭଳି ଆତରଣ ଦେଖାଉଛି, ତାହା କାହାରି ହାତରେ ନାହିଁ । ମହାରାଷ୍ଟ୍ରରେ ପ୍ରଥମ ମୌସୁମୀ ବର୍ଷା କିଭଳି ମୁଖ୍ୟ ସମେତ ସହରଗୁଡ଼ିକରେ ଜନଜୀବନକୁ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଲା, ତାହା ଦେଶ ଦେଖୁଛି । କରୋନା ବିରୋଧରେ ସଂଘର୍ଷ ଲାଗିରହିଥିବା ବେଳେ ଅନାବୃଷ୍ଟିକନିତ ସ୍ଥିତି ସମାଜିକ ନେଇ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା ଆସିଗଲା ଭଳି ହୋଇଛି । କିଛିଦିନ ତଳେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ବାତ୍ୟା ଓ ତଦ୍ୱଳନିତ ବନ୍ୟା ପାଇଁ ପ୍ରଶାସନକୁ କିଭଳି ଅବସ୍ଥା ସମାଜିକକୁ ପଡ଼ିଲା, ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ବୃଷ୍ଟିହୀନତା ଭଳି ସଙ୍କଟ ବୃଷ୍ଟି ଉପରେ ରହିବ ତାଲାଳିକ ଓ ଦୂରଗାମୀ କୁପ୍ରଭାବ । ସେଥିପାଇଁ କୃଷିକାରୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଜଳସେଚିତ ଜମି କଥା ଭିନ୍ନ । ବର୍ଷା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ଜଳ-ଜଳସେଚିତ ଉଲ୍ଲାକାର ଅବସ୍ଥା ଖୁବ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯିବା ଉପରେ ବହୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । କରୋନା ସଙ୍କଟ ପାଇଁ ଅର୍ଥନୀତି ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଥିବା ବେଳେ କୃଷି ଓ କୃଷକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରକୃତର କୋପ କିଭଳି ବୋଧ ଉପରେ ନିଜିତା ବିଦ୍ୱା ସାଜିଛି ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍‌ବେଗର କାରଣ ହୋଇଛି ।

ବିଶ୍ୱବିଜୟା ଦାଶ

ଜୁଲାଇ ମାସ ର ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୁଲାଇ ୧ ତାରିଖ ଠାରୁ ୭ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ବନମହୋତ୍ସବ ସପ୍ତାହ । ୧୯୫୦ ମସିହା ଠାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜୁଲାଇ ପହିଲା ରୁ ସପ୍ତାହ ବ୍ୟାପୀ 'ବନ ମହୋତ୍ସବ' ପାଳନ ହୋଇ ଆସୁଅଛି । ମାନବ କଲ୍ୟାଣ ବୃତ୍ତର ଧାରକ ଓ ବାହକ ସ୍ୱରୂପ ଏହି ବନ ମହୋତ୍ସବ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତରେ ଏକ ଜାତୀୟ ଉତ୍ସବ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ।

ଶ୍ୟାମଳ ବନଗ୍ରାରେ ସୁମନ୍ତୀତା ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରିୟ ଭୂମି ଭାରତବର୍ଷ ତା'ର ରମ୍ୟ କୋଳରେ ବହୁ ଜଗତପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯୋଗୀ, ରଷି, ତ୍ୟାଗୀ ଏବଂ ବୀର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରି ବିଶ୍ୱବିଜୟା ହୋଇପାରିଛି । ଅରଣ୍ୟ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରତିଭୁ ଏହି ସୁମହାନ ଭାରତ ଭୂମିର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତା ଅତୀତରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ତମକୃତ କରିଥିଲା । ଆଜି କିନ୍ତୁ କେତେକ ଆଦୈବିକ କାରଣବଶତଃ ବଣ,ଜଙ୍ଗଲ ଛୁଟିଛି ବିଲୁପ୍ତ ହେଉଛି । ପ୍ରକୃତିର ଦ୍ୱିଗ୍ଣ ଶ୍ୟାମଳ ଶୋଭାକୁ ଧୂସରିଧୂସ୍ତ କରି ଓ ରୁଷ୍ଟ କଠୋର. ରସଦା ବିସ୍ତୃତ କରି ମରୁ-ଅଜଗର କାରି ଉଠିଛି ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରାଣନାଶ କରିବାକୁ । ଜଙ୍ଗଲରୁ ବୃକ୍ଷ କଟା ହେବା ଦ୍ୱାରା ରତ୍ନ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ , ବୃକ୍ଷହାନୀ ଆଦି ଦେଖାଦେଉଛି । ପ୍ରକୃତିର ଅମୂଲ୍ୟ ଭୂଷଣ ହରିତ ବୃକ୍ଷରାଜିର ଉପଯୋଗିତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ମାନବ ପକ୍ଷରେ ସହଜ ନୁହେଁ । ଏହି ବୃକ୍ଷ ନିଷ୍ଠୁର ନିଦାପତ୍ର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ ପାଦନରୁ ପଶୁ, ପକ୍ଷୀ, ପତକ ଓ ନିରାଶ୍ରୟ ବାକ୍ସିମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରି

ବନ ମହୋତ୍ସବ

ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରଦାନ କରେ । ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଇନ୍ଦନ, ଗୃହସଜା ଓ ଗୃହ ନିର୍ମାଣର ଉପକରଣ, ପଶୁର ଖାଦ୍ୟ, ନାନା ଜାତିର ସୁଗନ୍ଧିତ ଫଳ, ଔଷଧ, ରଜ୍ଜ ଇତ୍ୟାଦି ମିଳିଥାଏ ଅରଣ୍ୟରୁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ କେନ୍ଦୁପତ୍ର, ଲାଖ, ସଦାରପାସ, ସୁନାରୀଛେଳି, କୋଟିକାଫଳ, ହରିଡ଼ା, ବାହାଡ଼ା, ମହୁଳ, ବେତ, ଶାଳମଞ୍ଜି ଇତ୍ୟାଦି ମୂଲ୍ୟବାନ ବଣ୍ୟସମ୍ପଦ ରାଷ୍ଟ୍ରର ଏକ ଜାତୀୟ ସମ୍ପଦ ଅର୍ଥନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଅରଣ୍ୟର ମୂଲ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ । ବାୟୁ ପ୍ରଦାହକୁ ଏହା କରେ ବିଶ୍ୱକ୍ଷ ଓ ଶୀତଳ । ତା'ର ଶ୍ୟାମଳଶ୍ରୀ ମନୁଷ୍ୟର କାମନାରେ ଦିଏ ମୁକ୍ତି, ପୁଣି ତାକୁ ପ୍ରଦାନ କରେ ସୁଧ ଓ ଶୀତଳ ଛାୟା । ଅରଣ୍ୟ ଦେଶର ଜଳବାୟୁ ଓ ବୃଦ୍ଧିପାତକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରେ । ପାର୍ବତ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଫସଲି ରକ୍ଷା କରି ଓ ବର୍ଷାର ଜଳଜ୍ୱାଳକୁ ସମ୍ପତ କରି ଦେଶକୁ ଭୟଙ୍କର ଜଳପ୍ରାବନ୍ଧରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି । ଜମିର ଉର୍ବରତା ରକ୍ଷା, ଭୂଗର୍ଭର ଜଳ ସ୍ତରକୁ ଅଧିକ ନିମ୍ନଗାମୀ ନ କରିବା ଇତ୍ୟାଦିରେ ବୃକ୍ଷରାଜିର ଅବଦାନ କିଛି ନ୍ୟୁନ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ ବନସ୍ତରର ଉପଯୋଗିତା ମାନସିକ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ, ଅର୍ଥନୈତିକ ଓ ପ୍ରାକୃତିକ ସକଳ ଦିଗରୁ ମାନବ

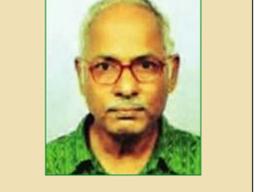
ପକ୍ଷେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ । ବୃକ୍ଷଛେଦନ ଫଳରେ କେବଳ ପ୍ରକୃତିର ସୁନ୍ଦର ପରିବେଶ କ୍ଷୟ ହେଉନାହିଁ, ତତ୍ ସହିତ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମ୍ପଦ, ପାଣିପାଗର ବ୍ୟତିକ୍ରମ, ବନ୍ୟା, ବାତ୍ୟା ଓ ମରୁଡ଼ି ଭଳି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପ୍ତ ଇତ୍ୟାଦି ଦୁର୍ଘଟଣାମାନ ଘଟୁଛି । ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣାକୁ ମାନବ ସମାଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନେଇ ବନ ମହୋତ୍ସବ ସପ୍ତାହ ପାଳନ ହେଉଛି । ଆମ ପୂର୍ବଜମାନେ ବୃକ୍ଷର ଉପାଦେୟତାକୁ ଉପଲକ୍ଷ କରି ବୃକ୍ଷରୋପଣ ଏକ ପୁଣ୍ୟପ୍ରଦ ମହତ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିଥିଲେ । ଆଜି ସେହି ଘୋଗାନର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଘଟିଛି । ବୃକ୍ଷକୁ ଏକ ମହାତ୍ମା ନାମରେ ଆଖ୍ୟାୟିତ କରାଯାଇ ବୃକ୍ଷରୋପଣକୁ ଏକ ଜାତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ରୂପ ଦିଆଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତ୍ୟଧିକ ବୃକ୍ଷରୋପଣ ଓ ବୃକ୍ଷରୋପଣ କରିବା ପାଇଁ ସଚେତନତା କରିବା ର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଯଦି ଆମେ ଏବେଠୁ ସଚେତ ନ ରହିବା ଆଗାମୀ ଦିନ ରେ ଆମ ଉପରେ କଣ ଯେ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ ତାହା କେହି କହିପାରିବେ ଆମେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଅନୁଜ୍ଞାନ ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ନିମ୍ନକାନ ବିନା କେହି ବଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ,ତାହା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଗଛ ରୁ ଅଧିକ

ମାତ୍ରାରେ ଅନୁଜ୍ଞାନ ମିଳେ। ପ୍ରତି ବର୍ଷ ବର୍ଷାଋତୁ ର ପ୍ରାରମ୍ଭ ରେ ସରକାରୀ ରାସ୍ତାର ଧାରଣ ଧାରଣ, ପଡିତ ଜମିରେ ଅବ୍ୟୟ ଚାବା ଗଛ ରୋପଣ କରାଯାଇଥାଏ । ପଞ୍ଚାୟତଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସ୍କୁଲ, କଲେଜ, ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ପୂର୍ବ ବିଭାଗ, ରେଳ ବିଭାଗ ଏବଂ ସରକାରୀ ବେସରକାରୀ ସମସ୍ତ ସାଧାରଣ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଏହି ଯୋଜନା ପ୍ରତି ଜିପରି ସଚେତନ ହେବେ, ସେଥିପ୍ରତି ଯତ୍ନ କରାଯାଉଛି । ସର୍ବାଧିକ ପରିମାଣ ବୃକ୍ଷରୋପଣ କରିବା ଉଦ୍ୟମକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପୁରସ୍କାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି । ପରିବେଶ ବିଭାଗ ତରଫରୁ 'ପ୍ରକୃତି ମିତ୍ର', 'ପ୍ରକୃତି ବନ୍ଧୁ' ଓ 'ବୃକ୍ଷମିତ୍ର' ନାମରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଛି । ସରକାରଙ୍କ ତରଫରୁ ମାଗଣା ଚାବା ରକ୍ଷଣ କରାଯାଉଛି । ସାମାଜିକ ବନାବଳୀ ନାମରେ ସରକାର ଏକ ନୂତନ ଯୋଜନା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସାତ ଦିନ ବୃକ୍ଷରୋପଣ କରି ରହିଲେ ହେବ ନାହିଁ, ଚାବା ଗଛ ରୁ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଛର ଯତ୍ନ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ। ତେଣୁ ଏହି ବନମହୋତ୍ସବ ସପ୍ତାହ ପାଳନ ଅବସରରେ ଆସବ ଶପଥ ନେବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗଛ ଲଗାଇବା ଏବଂ ସେହି ଗଛ ର ସମସ୍ତ ଯତ୍ନ ନେଇ ତାକୁ ଏକ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷ ରେ ପରିଣତ କରିବା ।

+ ଗମାରିମୁଖା, ବାଣସୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା ପିନ୍- ୭୫୨୦୩୫ ମୋ- ୯୩୭୦୨୦୮୪୨୮

ଧରଣୀ ରାଣୀଟି ହସେ... ନଗେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ପଟ୍ଟନାୟକ

କୁନିକୁନି ପାଦେ ଥିରଥିଲି ଚାଲେ ଅଳସୀ ସାଧବ ବୋହୂ ଘାସଶେଳ ପରେ ଲୋଟିଗଲେ ଥରେ ଲାଗେ ସତେ କୁହା ଲହୁ । ପହିଲି ଆଶାକେ ଝରିବର୍ଷା ବେଳେ ଦେଖାଉ ତୋ ନାଲିମୁହଁ କୋଇଲି ତୋ ଘର କୁଆକୁ ଆସିଲୁ ପାଟିଖୋଲି ଚିକେ କହ । ସବୁକ୍ରିମା ଘାସ ନରମ ଶେଳରେ ଜଳଜଳ ଚାଲି ଚୋର ନାଲିପାଟ ବେଶେ ତରବର ହୋଇ ଯାଉଛୁ କି ଶାଶୁଘର । ଝିପିଝିପି ବର୍ଷା ଝରିଲେ ଆକାଶୁ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ତୋ ବିଶେ ନାଲି ଗୁଲୁଗୁଲୁ ଚାଲିରେ ତୋଅର ଧରଣୀ ରାଣୀଟି ହସେ । କାରଟିକ ମାସ ବୋଇତ ବନ୍ଦାଣ ସାଧବ ବୋହୂର କଥା ତୋର ଆଗମନେ ମନେ ପଡିଯାଏ ମୌ-ବାଣିଜ୍ୟର ପ୍ରଥା ।

+ ୯୯୯-୩, କମପୋହନ ନଗର, କାଗମରା, ଖଣ୍ଡଗିରି, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ମୋ-୯୪୩୮୩୩୨୧୩୮

କାରା ମୁକ୍ତି... ସୁଷମାମଞ୍ଜରୀ ମିଶ୍ର

ରୁକ୍ କାରା ମଧ୍ୟେ ପହଞ୍ଚେନା କାହାର ପାଦ ଶବ୍ଦ, ନା ଆଗିକିକିତାର ଉନ୍ନ ନା ଶାନ୍ତିର ଚନ୍ଦ୍ର ନା ନିର୍ମଳତାର ବରୁଣ ନା କେଉଁ ମାନବିକତାର କୁବେର,

ସତ୍ୟର ସହସ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଯେଉଁଠି ବୁଝନ୍ତୁନା ପାଲଟେ, ବାକ ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ ଯିଏ ଚାହୁଁକରେ ପିତେ, ଏ କୋଣକୁ ସେ କୋଣ ପାଦଦୃଶର ଅସ୍ଥିରତା, ଭରିବାକୁ ଛୋଟ ଏକ ଭୋକିଲା ପାକସୁଳା ଅସହାୟ ତରୁଣ ବିଦଗତା ।

ଏ ସେଇ ରୁକ୍ କାରା, ଓଃ ଆଜି କାରା ମୁକ୍ତିର ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ମୁକ୍ତି ଦେଶର ପୁର ପୁର ଗତି ଆଜି ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦୂରରୁ ଦାସିଣୀ ନାମ ପର୍ବତ, ହାତରେ ସ୍ୱାଗତର ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ଯେଉଁଠି ଗଡ଼ା ତା'ର ରକ୍ତ ମା'ସ, ସେଇ ପାଣି ପବନରେ ମିଶା କେତେକେତେ ଭାବପ୍ରବଣତା,

ଆରେ ବୋକା ବିହଙ୍ଗ !! ଏ ତ କିଛି ଦିନର ପୁଷ୍ପର ବାଣିଜ୍ୟ, ପୁଣି ସେଇ ରୁକ୍ କାରା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠାଇବାକୁ ହେବ, ସାଥରେ ଯେଉଁଠି ଖୋରାକ, ବିନା ପ୍ରଭାଙ୍ଗନରେ ବି ବୋଲାଇମାନ ସମ୍ପର୍କ ସବୁକୁ ସାଉଁଟିବ, ଯେଉଁଠି ହାକା ପବନ ବି ସବୁ କିଛି ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିଦିଏ କେମିତି ବା ଅନୁତମୟ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଆବାହନ କରିବ ।।

+ ଭୁବନେଶ୍ୱର ମୋ-୮୮୮୦୦୫୮୩୨୯

ଶିଳ୍ପର ଚରଣ ରାଉତ

ଭାର-୨୦ ସାତା ହରଣ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯିବାପରେ ରାବଣ ଭିକ୍ଷୁକ ଦେଶରେ ଆସି ଭିକ୍ଷା ମାଗିଲା । ସାତା ଭିକ୍ଷୁକକୁ ଦେଖି ସେ ଜଣେ ମାୟା ଭିକ୍ଷୁକ ବୋଲି ଜାଣି ଅଗ୍ନିକୁ ଚାକି ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲେ ଏବଂ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟରୁ ଦେବକନ୍ୟା ମାୟାବତୀ ମାୟାବତୀ ରୂପରେ ଆସି ଲକ୍ଷ୍ମଣ କାଟିଥିବା ଚିନିଗାର ନିକଟରେ ଠିଆହୋଇ ମାୟା ଭିକ୍ଷୁକକୁ ଭିକ୍ଷା ଦେବାବେଳେ ସେ କ୍ରମେ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଯିବାକୁ ମାୟାବତୀ ଗାରର ଆଉ ପାରିକୁ ଚାଲି ଯାଇ ପତିଯିବାକୁ ଭିକ୍ଷୁକଟି ରାବଣ ଦେଶ ଧାରଣ କରି ମାୟାବତୀକୁ ନେଇ ତାର ରଥ ଆଡ଼କୁ ଗଲା । ମାୟାବତୀ ବେଦନତା ଦେବକନ୍ୟା । ସେ ଭଗବାନକୁ ସ୍ତ୍ରୀମା ରୂପରେ ପାଇବା ପାଇଁ ତପସ୍ୟା କରୁଥିଲେ । ରାବଣ ତା ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କଲା । ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ସେ ରାବଣକୁ କହିଥିଲା ମୋ ପାଇଁ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରାମାୟଣ

ଶ୍ରୀ ଶଙ୍କର ଚରଣ ରାଉତ ଏକାଧାରରେ ଜଣେ କବି ଓ ଲେଖକ । ଉତ୍କଳ ସମ୍ପାଦକ ଓ ଉତ୍କଳ ଓଡ଼ିଶା ସାହିତ୍ୟ ସମିତିର ସଭ୍ୟ । ଭାରତଗୀତାରେ ପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ପଢ଼ି ସାହିତ୍ୟିକେତୁ ପାଠକାରେ ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି । ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ସେ ଦଶଖଣ୍ଡ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରି ପରିଚିତ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ରାମଚରିତ ମାନସ ଓ ଭାଗବତ ପ୍ରବଚନର ସେ ଜଣେ ପ୍ରବକ୍ତା । ଏହି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ରାମାୟଣକୁ ସେ ବୃହତ୍ ଆକାରରେ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖିଥିଲେ । ଯାହାକି ତତକାଳିନ ଓଡ଼ିଶାର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ମାନସବର ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୁବନେଶ୍ୱର ଠାରେ ଉଦ୍‌ଘାଟିତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଆକାରରେ ତାହା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି ।

ତୋର ବିନାଶ ହେବ । ବାବରେ ବସିଥିବା ସୁଗ୍ରୀବ ଆଦି ବାନରମାନଙ୍କ ଜଗାୟୁ ରାବଣକୁ ଅବକାର ତା ସହିତ ମୁକ୍ତକଲା । ମୁକ୍ତରେ ରାବଣ ଜଗାୟୁର ଦୁଇ ତେଣାକୁ କାଟି ଦେବାକୁ ସେ ତଳେ ପଡିଗଲା । ରାବଣ ସାତାକୁ ନେଇ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନରେ ନିଜଠାରୁ ପୃଥକ ସ୍ଥାନରେ ବସାଇ ବିମାନରେ ନେବାବେଳେ ରକ୍ଷ୍ୟଶୁଳ୍କ ପର୍ବତରେ

ଏଣେ ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଜଗାୟୁ ପାଖକୁ ସବୁ ଖବର ପାଇ ବହୁତ ଦୂର ଘୁରି ଗୋଟିଏ ଗୋପାଳ ସାହିରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ା ଦୁଇଜଣ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ପାନ କରାଇ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ସତ୍ୟତା ହେବା କହିଲେ । ଶ୍ରୀରାମ କହିଲେ ତୁମେ ଦୁହେଁ ଦ୍ୱାପର ଯୁଦ୍ଧରେ ମୋର ପାଳିତ ପିତାମାତା ଭାବରେ ଜନ୍ମ ହେବ । ତୁମ ନାମ ହେବ ନୟ-ଯଶୋଦା । ମୁଁ ଏବଂ ମୋ ଭାଇ ମଥୁରାକୁ ପଳାଇଯାଇ ତୁମ ଘରେ ରହିବୁ । ଶବରୀ କଥା ଏହାପରେ ରାମ ମାତଙ୍କ ରଷିକ ଶିଷ୍ୟା ଶବରୀ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ ଫଳମୂଳ ଆଣି ରଖିଥିଲେ । ସେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଦେଖି କଞ୍ଚା ଫଳମୂଳକୁ ଆଣେ ଚାଖି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଲା । ଶ୍ରୀରାମ ତାକୁ ମୁକ୍ତି ଦେଲେ । (କ୍ରମଶଃ)

+ ମଣ୍ଡଗାଁ, ବରୁଣସିଂ, ବାଲେଶ୍ୱର

ଏକି କଲ ଏକି କଲ ! ଶ୍ରୀମତୀ ଉତ୍ତରା ନାୟକ ମାଆର ବାସନ୍ତ୍ୟ ମମତା ହଳିଛି ଆଖିର ଝରୁଛି ଲୁହ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ପ୍ରେମ ମାଟିରେ ମିଶିଛି ପଥର ଛାତିରେ କୋହ । ଭଗିନୀ ସେନେହ- ସରିତ ଶୁଖୁଛି, ନିରାଶାର ମରୁବାଣି । ଭାରର ଭରଷା ବିଶ୍ୱାସ କାହୁଁଛି, କିମିତି ପାରିବ ଭୁଲି ! ନାଟୁହରା ପକ୍ଷୀ- ଶାବକ କହୁଛି- "ଉପରକୁ ବାପା ଗଲା" + ବିଚଣା, କେନ୍ଦ୍ରପଡ଼ା

ନିଷ୍ଠାପ ମନର ଅଝଟ ପଶାଣ ସାଙ୍ଗରେ ସେ ନେଇଗଲା । ବାସ ଦେଉଥିବା, ବସା ବାନ୍ଧିଥିବା ତରୁ ତ ଉପୁଡ଼ି ଗଲା । କେଉଁଠି ଥିଲା ସେ ଅକାଳ ସୁନାମା ତା ଦୁନିଆଁ ଧୋଇ ଦେଲା । ସଂସାର ଜଞ୍ଜାଳ ଯଦିଶା ଝଡ଼ରେ ଭାଙ୍ଗିଥିଲା କିଛି ତାକ ଆଖିର ପଲକେ ଭୁସୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ଛିଡ଼ିଗଲା ତେର ମୂଳ । ହାୟରେ ଠାକୁର ! ଏକି କି ବିଚାର ଏକି କଲ ! ଏକି କଲ ! ଗଡ଼ିବା ଭାଙ୍ଗିବା ତୁମ ଧୂଳିଘର ନିଜ ହାତେ ଭାଙ୍ଗିଦେଲ ??? ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପିତା, ମାତା ତୁମେ ବସିଛ ମଉନ ହୋଇ । ଧୂସ ହୋଇଯିବ ଏ ସୃଷ୍ଟି ତୁମର, ଏ ସଂସାର କାହା ପାଇଁ ??

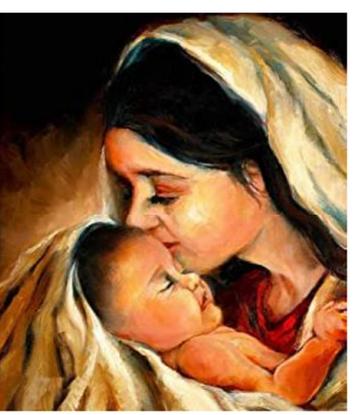
ସୁନ୍ଦର କର

(ମୋର ମା'କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି) ଆମମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେବାବେଳେ ସେମାନେ କେତେ କଷ୍ଟ ସହି ଆସାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥାରେ ଏହାକୁ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ । ମା' ଶବ୍ଦଟି ଏତେ ମିଠା ଏତେ ମଧୁର ଏତେ ସହଜ ଯେ ଚିକିଏ କଥାରେ 'ମା' ପାଟିରୁ ବାହାରି ଆସେ । ସେ ପୁଷ୍ପରେ ହେଉ ବା ଦୁଃଖରେ ହେଉ । ଅଧିକାଂଶ ପିଲାମାନେ ମା'ଙ୍କର ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ବଢ଼ୁଥାଆନ୍ତି । ମା' ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟରେ ସାଥା ଏବଂ ସାହାଣୀ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ପ୍ରାପ୍ତ ଦେଖି ସମସ୍ତ ସାଧନାକୁ ବଢ଼ୁ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମା'ଙ୍କ ସହିତ ବିଚାରଥାଆନ୍ତି ।

ମା' ମାନେ କାହିଁକି ଜନ୍ମ ଦେଶକୁ ଯାଆନ୍ତି ?

ମା'ଙ୍କର ଭଲ ପାଇବା ସମସ୍ତେ ପୁଅ ଝିଅ ପାଇଁ ସମାନ ଥାଏ ଏବଂ ବିଚାରଧାରା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ । ମା'ଙ୍କୁ ହରାଇବା ଯେ କୌଣସି ଧନ ବଢ଼ାଇତାଉ ଉଚ୍ଚରେ ଏବଂ ତା'ର ଭଲ ପାଇବା ବା ପୁଅଝିଅ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ମମତା ସହିତ ତୁଳନା କରିହେବ ନାହିଁ । ମା'ର ସ୍ଥାନ କେହି ପୂରଣ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋର ମା'ଙ୍କୁ ନେଇ

ସୁଖରେ ହେଉ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମନେ ପଡ଼ୁଛି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମନାରେ ନ ଗହ ଧନ ହେବ ମୁଁ ମା'ଙ୍କୁ ହରାଇଲି । ବୟସ ୧୧ କିନ୍ତୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ମମତାରେ ଭରି ରଖିଥିଲେ । ମା ସଞ୍ଚିଥିଲା ବେଳେ ଏତେ ଦୁଃଖିକା କିନ୍ତୁ ହେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ଏବେ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି, ଦୁଃଖରେ ହେଉ ବା

ଥରେ ଥରେ ହୋଇପାରେ) ଠିକ୍ ନୁହଁ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଏଥିରୁ ବିଚିତ ରହିବା ନିହାତି ଦରକାର । କାରଣ ମା'ଙ୍କୁ ହରାଇଲେ ପରେ ଆଉ ସେ ପରି ଆସିବ ନାହିଁ ବା ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ସାଥ ଦେବନାହିଁ । ପ୍ରତି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ମା' ଏକ ମାତ୍ର ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଚଳିପାରିବା । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଯେତେ ଦୋଷ କଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ କ୍ଷମାଶୀଳ । ମୁଁ ଜାଣେନାହିଁ ମା'ଙ୍କୁ ହରାଇଥିବାର ଦୁଃଖ ବା କଷ୍ଟ କେତେଦିନ ମୋତେ ଅସ୍ଥିରତାର ଭିତରେଇ ରଖିବ ? ଏହା ଖାଲି ମୋ ପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ମା' ନାହାନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ । ମୋର ଅନୁରୋଧ ମା' ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସ୍ନେହ ମମତା ଦେଇ ସେବା କରି ଭଲରେ ରଖନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏବେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଆଖି ଅଛି ସେମାନେ ଅଧିକ କ'ଣ ଦୁଃଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମୋର ପୁଣି ମା' ରହିଛି ଏବଂ ରହିବ ମଧ୍ୟ । ମା'ଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ ମା'ଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତୁ ସେବା କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଭଲରେ ରଖନ୍ତୁ ।

ଆଜି ସେ ଅସ୍ଥାୟୀ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିବ, ସହସ୍ର ବୃକ୍ଷରାଜିର ସବୁକ୍ରିମାରେ ନିଜକୁ ହକାଇବ, ସମୟକୁ କଥାଦେବ ପୁଣି ବାହୁଡ଼ିବ, ଆରେ ବୋକା ବିହଙ୍ଗ !! ଏ ତ କିଛି ଦିନର ପୁଷ୍ପର ବାଣିଜ୍ୟ, ପୁଣି ସେଇ ରୁକ୍ କାରା ମଧ୍ୟକୁ ଉଠାଇବାକୁ ହେବ, ସାଥରେ ଯେଉଁଠି ଖୋରାକ, ବିନା ପ୍ରଭାଙ୍ଗନରେ ବି ବୋଲାଇମାନ ସମ୍ପର୍କ ସବୁକୁ ସାଉଁଟିବ, ଯେଉଁଠି ହାକା ପବନ ବି ସବୁ କିଛି ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ କରିଦିଏ କେମିତି ବା ଅନୁତମୟ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଆବାହନ କରିବ ।।

+ ଭୁବନେଶ୍ୱର ମୋ-୮୮୮୦୦୫୮୩୨୯

ଆଜିର ଗଳ୍ପ

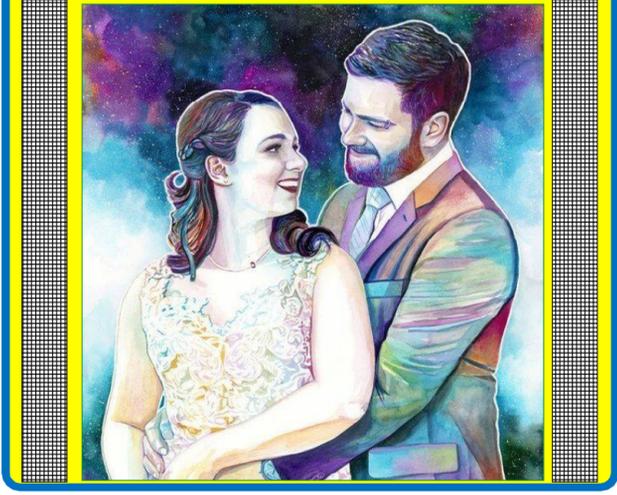
ପବିତ୍ର କୁମାର ସାହୁ

ସେଦିନ ସମୟ ପାଖାପାଖି ରାତ୍ର ୯ ଘଟିକା ହେବ । ରାସ୍ତାର ଉଭୟପାର୍ଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଖୁଣ୍ଟିରେ ଜଳୁଥିବା ବଳକ୍ୱଚ୍ଚୁଟିକ ଅକସ୍ମାତ୍ ଯେପରି ଧସି ଧସି ହୋଇ ଲିଭିଯାଇଥାଏ । ଯାହାକିରେ ଭୀମ ଗର୍ଜନ କରି ସମୀର ତା'ର ଚାନ୍ଦିନୀକୁ ଉଡ଼ି ପ୍ରକୃତିର ବାସ୍ତବିକତା ବଦଳାଇ ଦେଲା । ବଡ଼ ବଡ଼ ମହାଦୂମ ଗୁଡ଼ିକ ପରାକ୍ରମ କରି ଧରାରେ ଲୋଟିଗଲେ । ନଭମଣ୍ଡଳରେ ଘନାଘୋର୍ କାଳିମା ମେଘଗଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ ସୌଦାମିନୀର ଚନ୍ଦ୍ର ମଳ ଆଲୋକରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶି ଯାଇଥାଏ ପ୍ରକୃତିର ଭଗ୍ନ ଅବସ୍ଥା ତଦୁପରି ଛାତିପରା କରୁଣ ଦୃଶ୍ୟ ।

କାମିନୀ ଧୀରେ ଧୀରେ ଧରାକୁ ଗ୍ରାସ କଲାଭଳି ମୁଖକ ବର୍ଷାର ପ୍ରକୋପ ଠିକ୍ ସେହିପରି ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗୁଥିଲା । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ହଠାତ୍ ଦୂରରୁ ହର୍ମ ମାରି, ଦୂର ହେଉ ଲାଭରେ ଉଡ଼ୁଳି ଆଲୋକ ବିଛେଇ ବସ୍ ଗାଡ଼ିଟିଏ ସମୁଦ୍ର ଭୂଆଁ ଭଳି ମାଡ଼ି ଆସି ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଲାଗିଲା ।

ବସ୍ ଭିତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ ସରୋଜ ମିଶ୍ର ହାତରେ ଲେଦର ବ୍ୟାଗ୍‌ଟିଏ ଧରି । ଆଉ କାଳବିକଳ ନକରି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୋର୍ଡିଂ ଯାଇ ଚଢ଼ିଗଲେ ଏକ ଗାଡ଼ିକୁ ପଡ଼ିଥିବା ମସୃଣା ଚଟାଣ ଉପରକୁ । ଯାହାଥିଲା ଏକ ଯାତ୍ରୀ ବିଶ୍ରାମସ୍ଥଳ । ସେତେବେଳକୁ ପିନ୍ଧିଥିବା ଡ୍ରେସ୍ ଠାଏ ଠାଏ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ । ଚାକର ବୟସ ଆନୁମାନିକ ୩୫ ବର୍ଷ ହେବ । ଦେଖିବାକୁ ଗୋରା ଚକଚକ ପୁର ପଶି ଶୁଣିଥାଏ । ପୁଣି ଯୌବନର ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ । ଚାକରକ୍ୟ ବେଶଭୂଷା, ଦାମୀ ସୁନ୍ଦର, ସାର୍ବ ସାଜକୁ ଜ୍ୟାକେଟ୍, ଟାଏ ଓ ପାଦତ୍ରାଣ ପୁଟା ଯୌବନର ଚିହ୍ନ ସମେତ ଦେହରେ ଭାରି ସାଫୁଛି । ଆଖିର ପାଖରେ ଲେଦୁ ଓ ହାତର ଘଡ଼ି ଉପରେ ଚଢ଼ିତର ଆଲୋକ ପଡ଼ି ଝଲି ଝଲି ଶୁଣି ପାଇଁ ବିବସର ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥାଏ ଏବଂ ଚାକର କମନାୟ ଲାବଣ୍ୟ ରୂପ ଦାଉ ଦାଉ ଦୂର ଦିଶି ଯାଇଥାଏ । ତାକୁ ଯିବ କେହି ଥରେ ଦେଖେ ସେ ଘଡ଼ିବ ଚିମା ଚିମା ଆଖିରେ ଦାହିରାହିଥାଏ । ଆଖିର ପଲକ ପକାଇବାକୁ ଜମାକୁ ଉଛା ହୁଏନାହିଁ । ସତେ ଯେପରି ସ୍ୱୟଂ

ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଅଭିମାନ

ଦେଖିଲେ ପ୍ରିୟତମା ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଅପାଦ୍ୟାୟୀ କହୁ ପରି ମୁହଁକୁ ଫୁଲେଇ ଅଭିମାନରେ ବସିଛି । ସତେ ଯେପରି ଅଭିମାନ ବର୍ଷା ମାତରେ ତାଙ୍କ ଠେର ହସ ଝଟି ଯାଇଛି ।

ପାଖକୁ ଯାଇ, ଏଇ ଦେଖି ମୁଁ ତୁମକୁ ସାରାଘରଣା ଖୋଜି ସାରିଲି ଆଉ ତୁମେ ଏଇଠି ବସିଛ । ତୁମେ ଦେହ ଠିକ୍ ଅଛି ତ ? ମତେ କହିଲେ ଆଗ ମେଡ଼ିସିନ୍ ଖାଇଛ କି ନାହିଁ ? ହଁ, ମୁଁ ଜାଣିଛି ତୁମେ କେବେବି ଭୁଲିନଥିବ । ଏବେ ଆସ,... ଦୁହେଁ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଇନେବା । ରାତି ବି ବହୁତ ହୋଇଗଲାଣି । ତଥାପି କିଛି ଭଲ ଶୁଣିବାକ୍ଷଣି ଯେଉଁଠି ଥିଲେବି ବୋର୍ଡିଂ ଆସି କବାଟ ଖୋଲିଦିଏ । ଆଉ ମୋ ହାତ ଧରି, ଚଣ୍ଡାଳ ଖୋଲିଦିଏ, ମିଠା ମିଠା କଥାକହି ପାଛୋଟିବି ଘରର ତାଳନିର୍ମୂଳ ଚେରୁଳି ଯାଏଁ । ପିନ୍ଧିଥିବା କୋର୍ଟ ନିଜ ହାତରେ ଖୋଲିଦିଏ । ପୁଣି ସ୍ୱେଦମୁକ୍ତ ମୋ ବଦନକୁ ତାର ପଶତ କାନିରେ ପୋଛିଦିଏ । ଆଉ ନିଜ ହାତରେ ବାଡ଼ିଦିଏ ହାତ ଆଠ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ । ଆଜି ହଠାତ୍ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ ? ଆଜ୍ଞା, ସତେ ଏବେ କେଉଁଠି ? କାହିଁ ଦେଖାଯାଉ ନାହାନ୍ତି ? ଭଲରେ ଚାକରାଶୀଟି କହିଲା - ବାବୁ,...!! ବାବୁଆଣି ଏବେ ଉପର ଘରେ ଅଛନ୍ତି । ହେଉ...ହେଉ...ତୁମେ ଏବେ ଯାଅ । ତା' ପରେ ସରୋଜ ବିଡ଼ିରେ ବଜି ଉପର ମହଲରେ ପହଞ୍ଚି ଶ୍ରୀବତ୍ସ....!! ମୁଁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ....!! ତାରି ପାଞ୍ଚଅଧର ତାଙ୍କ ଛାଡ଼ିଲେ । ତଥାପି ପ୍ରତିଭଲର ବାସ୍ତା ନାହିଁ । ଥିଲା କେବଳ ଶୁନ୍ୟତା ।

ପୁଣି ପ୍ରୀତି ଭରା କଣ୍ଠରେ ତାଲିକେ - କୁଆଡ଼େ ଗଲ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।...ଭାରି ଭୋକ ଲାଗୁଛି, ଜଳବି ଆସଏପରି କହୁ କହୁ ନକର ପଡ଼ିଗଲା ତାରିନିଁ ହଲର ଭଲର କୋଣରେ ପଡ଼ିଥିବା ସୁଖଦ ସୋଫା ଉପରେ ।

ମୋ ଜୀବନରେ ମାନେ କିଛି ନାହିଁ । ଏଭଳି ପତି ପ୍ରେମଦେଖି ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଆଖିରୁ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁ ଝରିପଡୁଥାଏ । ତା'ପରେ ସରୋଜଙ୍କ ଚିତ୍ତେ ଅପମାନା କଥାରେ ଅଭିମାନିନୀ ଶ୍ରୀବତ୍ସର ମୁଖପ୍ରଭାରେ ହିୟା ଓ ପ୍ରୀତି ଭରା ସ୍ମୃତହାସ୍ୟ ଖେଳିଗଲା ।

ସରୋଜ ବି ମୁରୁକୁଦ ହସଦାସ୍ୟ ମାରି କହିଲେ - ହେଲେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା ବୁଝିପାରୁନି, ତୁମେ ମୁକ୍ତା ବିଷୟରେ ଏତେକଥା କେମିତି ଜାଣିଲ ? ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଚିତ୍ତେ ମୁରୁହସ୍ୟ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ପାଖକୁ ଲାଗିଥିବା ଚେୟାରରେ ବସି କହିଲେ - ଓଃ..... ମ୍ୟାଡାମ୍‌ଙ୍କ ରାଗତା ଚାହାଲେ ଏଠି ଅଛି ନାହିଁ । ଦେଖ ଶ୍ରୀବତ୍ସ, ତୁମେ ତ ମୋତେ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛ । ତେବେ ଚିତ୍ତେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର । ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି, ତୁମେ ଯଦି ଜାଣିବାକୁ ଏତେ ଭଲକ୍ଷେତ୍ରରେ ଶୁଣା.....କଲେକ୍ଷେତ୍ରରେ ପଢୁଥିବା ବେଳେ ମୁକ୍ତା ଓ ମୁଁ ଦୁହେଁ ଦୁହେଁକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲୁ । ଏତେ ଭଲପାଉବା ଥିଲା ଯେ ଦେଖେ ଦୂର ହୋଇଗଲେ ବହୁତ କଷ୍ଟ ଲାଗେ । ସେ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନର ନାୟିକା ଥିଲେ । ମୁଁ ଆକାଶ ହେଲେ ସେ ମୋ ପ୍ରିୟତମା କହୁ, ମୁଁ ସାଗର ହେଲେ ସେ ମୋ କୁଆରୀ, ମୁଁ ଫୁଲ ହେଲେ ସେ ମୋ ବାସ୍ତା, ମୁଁ ତପନ ହେଲେ ସେ ମୋ ନଳିନୀ, ମୁଁ କଂଶା ହେଲେ ସେ ମୋ ସାତପୁତ୍ର, ମୁଁ ବସନ୍ତ ହେଲେ ସେ ମୋ ମୃଦୁ ମଳୟ । ଏପରି ଏକ ନିବିଡ଼ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କର ତାଳମହଲଟିଏ ଅସ୍ପଦିନରେ ଆମେ ଗଢ଼ିଥିଲୁ କିଛି ଭାଷା ଓ ଭାବର ଆଧାର ପ୍ରାପନରେ । ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନେ ଆମର ପ୍ରେମଦେଖି ଇର୍ଷାରେ ଜଳିଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଧୁର ବିଧାନ ଆମ ସପକ୍ଷରେ ନଥିଲା କି ଭଲ ସମ୍ପର୍କର ଚାକର ଯଶନ୍ତି ବି । ମଣିଷ ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ ତାହା ଯେ, ପୁରଣ ହେବ କିଏ କହିପାରିବ ? ଭଗବାନ ବୋଧହୁଏ ତାହୁଁନିଆଁ ଥିଲେ ଆମ ଦୁହିଁକି ମିଳନ । ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଚାକର ବିବାହ ମଧ୍ୟ ସରିଛି । ଏବେ ଆମେ ଦୁହେଁ ଭଲ ବହୁ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଚିତ୍ତେ ଫୋନରେ କଥା ହୋଇଯାଉ । ଏଥିରେ ଭୁଲ କେଉଁଠି ରହିଲା ।

ସତେ କହୁଛି ଶ୍ରୀବତ୍ସ ମୁଁ ବି ଅତୀତର ସେହି ଦୁଃଖକୁ ମନେପକାଇବା ପାଇଁ ବିଲକ୍ଷ୍ମୀ ହାଉଁନି । ଏବେ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ । ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସାଧୁରୁଣ୍ୟ ସାରାଜୀବନ ପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନ ହାତ ସରିଗଲା । ଏବେ ତୁମେ ହିଁ ମୋର ସବୁକିଛି । ତୁମେ ହିଁ ମୋ ପ୍ରେମର ସକ୍ଷମ ଗୋଲାପ । ତୁମେ ମୋ ରାଗର ରାଗିଣୀ । ତୁମେ ମୋ ଜୀବନର ସୁନା ଚଢ଼େଇ । ତୁମ ବିନା ମୋ ହୃଦୟରେ କିଏ ଆଉ ପ୍ରୀତି ସ୍ୱପ୍ନ ଭରିଦେବ ? ତୁମେ ମୋ ପ୍ରେମ ସଂଗୀତର ମଧୁ ମୁହଁନ । ତୁମେ ହିଁ ତ ମୋ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଅପ୍ସର । ଆଉ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରିୟ ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ । ତୁମ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ । କାରଣ ବିବାହ ହେଉଛି ଏକ ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନ । ଦୁଇଟି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାର ମିଳନ । ପତି ପତ୍ନୀ ହେଉଛନ୍ତି ଗୁଣ ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ି ଅଖଣ୍ଡ । ମୁଦ୍ରାର ଭଲ ପାର୍ଶ୍ୱପରି । ଗୋଟିଏ ଚକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ହେଲେ ଯେପରି ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ି ଅଚଳ ହୋଇଯାଏ ଠିକ୍ ସେହିପରି ତୁମ ବିନା

ରଞ୍ଜିତା ଦାସ

ହଠାତ୍ ବାପାଙ୍କ ଅସୁସ୍ଥ ହେବାର ଖବର ଶୁଣି ରମେଶ୍ୱରୀ ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ଧରି ଗାଁକୁ ଆସିଲା । କଟକ ବଡ଼ ହସିଗାଲରେ ବାପାଙ୍କର ହାର୍ଟର ତାରି ଦିନ ତ୍ରିତମେଶ୍ୱର ପରେ ଆଉ ବି ଭଲରେ ଆଖି ଦୁଇଲେ । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତେଷ୍ଟି ଓ ଶୁଣିକ୍ରିୟାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଚାରୁ ରୂପେ ଦୁଇଲେ ସାରିଲା ପରେ ରମେଶ୍ୱରୀ କହିଲେ....'ବୋଉ ଏବେ ତ ବାପା ଚାଲିଗଲେ ଆଉ ତୁ ଏକା ହେଉଗଲୁ ଆଉ ଗାଁରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବନି ଚାଲି ଆମେ ସବୁ ସାଙ୍ଗ ହେଉ ରାଉରକେଲାରେ ରହିବୁ' ।

ଏକଥା ଶୁଣି କାହୁଣ୍ଡା ଦେବୀ ତିନାମାମୁଁ ସତରେ କଣ ମୁଁ ସହରେ ଯାଇ ଚଳିପାରିବି ?

ଗାଁରେ ରହିବାର ମୋତେ ଷାଠିଏ ବର୍ଷ କଟିଗଲାଣି । ପିଲାଟି ଦିନରୁ ମୁଁ ଗାଁରେ ହିଁ ରହିଆସିଛି ।

ଏ ଘରକୁ ବୋହୂ ହେଉ ଆସିବାର ମୋତେ ଅତୁଟିରିଶ ବର୍ଷ ହେଉଗଲାଣି ।

ଗାଁର କଳକାୟୀ, ପାଣି ପବନ ଆଦୌ ଯା ପଡ଼େ ତାହା ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ସହ ଜୀବନ କରନ୍ତି । ଆଜି ସିନା ଶାଶୁ ଶଶୁର, ସ୍ୱାମୀ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଏକା କରି ଚାଲିଗଲେ । ହେଲେ ଏଇ ଘର ମୋର କେତେ ସୁଖ ଲୁଚି ଅଛି । କେମିତି ସବୁକୁ ଛାଡ଼ି ରହିପାରିବି ସହରେ ?

ତାହାକୁ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ବାପା ବୋଉ ଓ ମୁଁ ବୋଉଙ୍କୁ ଡାକି ଦେଖେଇବା ପାଇଁ ସହରେକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ସେଠାରେ ଆମେ ବୋଉଙ୍କ ମାମୁଁ ଘରେ ସମାବେଶି ରହିଲୁ । ସେଠି ମାହା ଦେଖିଲି ଏବେଯାଏଁ ମନରୁ ଭୁଲିନି....

ସେମାନେ ପରା ତାଙ୍କ ବୁଢ଼ା ମାଆକୁ ଘର ବାହାରେ ଏକ ଛୋଟ ଘରେ ରଖୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀକୁଆଡ଼େ ଭାରି ସଫା ସୁଚୁରା ଥିଲେ, ଏମିତିକି କେହି ତାଙ୍କ ଘରୁ ଆସି ଗଲାପରେ ଗୋବର ପାଣି ଓ ଫିନାଇଲ ପାଣି ଛିଟା ଲଗାନ୍ତି । କାଳେ କୋଉ ରୋଗ ତା ଦେହରେ ଥିବ । ଶାଶୁ ବୁଢ଼ାକୁ ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅଲଗା କରି ରଖୁଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କର ହାତରେ ତାର ଦରକାରୀ କାମ କରାଉଥିଲେ । ଆମେ ବି ଗଲା ବେଳକୁ ସେମାନେ ଏକ ଶେଷ ରୁମ୍‌ରେ ରହିବାକୁ ଦେଲେ ଓ ତାଙ୍କର ହାତରେ ଖାଇବା ପେଟେ ଦେଲେ । ଆମେ ଏତେଦିନ ଭିତରେ ଥରେ ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ କେଟିଥିଲୁ ।

ଏମିତି କେତେ କଥା ଶୁଣିଛି, ଚିତ୍ତି ପିଲିମରେ ବି ଦେଖୁଛି । ପଡ଼ୋଶୀ ନଶୟ ରମା ବିନେ କହୁଥିଲା ତା ନଶୟର ଶାଶୁ ଶଶୁର ବି ପୁଅ ବୋହୂ ସହ ବାହାରକୁ ଯାଇ ରହୁଥିଲାବେଳେ ଘରର ଯାବତାୟ କାମ ସେମାନଙ୍କୁ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । ପୁଅ ବୋହୂ ତ ଚାକିରା କରନ୍ତି ...

ସକାଳରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଏଁ ବାହାରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଘରେ ଏକା ସମାଧି ହେଉ ଯାଉଥିଲେ ସେ । ବାପରେ କି କଷ୍ଟ !

ମୋର ଜମାକୁ ଯିବାକୁ ମନ ବଳୁନି । ଗାଁରେ ବାଡ଼ି, ଘର, ଯିବା ଆସିବା ଲୋକ ବି ପଡ଼ାରି ଯାଆନ୍ତି ସୁଖ ଦୁଃଖ କଥା । ସହରେରେ ତ କେହି

ସଂସ୍କାର

କାହା ସହ କଥା ପଦେ ହେବାକୁ ବି ସମୟ ନାହିଁ । ଏମିତିରେ ସେଠି ଯାଇ କି ସୁଖ ମିଳିବ ଯେ....

'ନା ବାବା ନା ମୋ ମନ ଜମାକୁ ହେଉନି'.....

ହେଲେ ପୁଅକୁ କଣ କହି ବୁଝେଇବି ସେ କହିଛି ମାନେ ଜମାକୁ ଶୁଣିବନି । ଏମିତି ଦୁଧା ଭିତରେ ପଡ଼ିଗଲେ କାହୁଣ୍ଡା ଦେବୀ !

ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାକୁ ରମେଶ୍ୱରୀ କହିଲେ, ମା ତୋର ନିହାତି ଦରକାରୀ ଜିନିଷ ବ୍ୟାଗରେ ପେକ କରି ରଖ । କେବଳ ନିହାତି ଦରକାରୀ ଜିନିଷ ହିଁ ନେବୁ । ବାକି ସବୁ ସେଠି ମିଳିଯିବ । ଆମେ ବଡ଼ି ସକାଳୁ ବାହାରି ଯିବୁ । ପ୍ରବଳ ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି ପୁଅକୁ କିଛି କହି ପାରିନଥିଲେ ସେ ବାଧ୍ୟ ହେଇ ନିଜ ଜିନିଷକୁ ବ୍ୟାଗ୍ ବାହାର କରି ପ୍ୟାକ କଲେ । ରାତିରେ ଶୋଇବାକୁ ଗଲେ ସତେ ହେଲେ ବିଛଣା ତ ଲୁହରେ ଭିଜି ଯାଉଥିଲା....

କେତେ ସୁଖି ସେ ଘର ସହ ଯୋଡ଼ିଛି ତାଙ୍କର । ଏ ଘର ତାଙ୍କ ଭିତାମାଟି । ଏହାକୁ ଛାଡ଼ି, ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍କ ସମାଧି, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହ ତେଲ ଲୁଗାର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ଓ ପିଲାମାନଙ୍କ ପିଲା ଦିନର ସ୍ମୃତି ସବୁ ଛାଡ଼ିବା ଏତେ ଯେମିତି ଦେହ ଠାକୁ ପ୍ରାଣ ଲାଗିଲା ହେଉଯିବ ସହ ସମାନ....

ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଖୋଜୁଥିଲେ ସେ ମନ ଓ ହୃଦୟର ମିଶ୍ରଣରେ ...

'ତୁମେ ଥିଲେ ମୋର ଏମିତି ଦିନ ଦେଖିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାନ୍ତା । ତୁମେ ମୋତେ ଏକା ନକରି ସାଥରେ ନେଇ ଯାଉଥିଲେ କଣ ହେଉ ନଥାନ୍ତା' ? ଏମିତି ଅନେକ ଭାବନା ଓ ଲୁହ ଭିତରେ ରାତି କଟିଗଲା ।

ବଡ଼ି ଭୋରରୁ ସମସ୍ତେ ବାହାରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ

ଲଗେଇଥିବା ଗଛକୁ କଳମା କରି ଆଣି ଲଗେଇ ଥିଲ । ଏ ବନ୍ଧିତାକୁ ମୁଁ ନିଜ ହାତରେ ବନେଇଛି ।

ଆଗକୁ ଗଲେ ତାଙ୍କ ନକର ପଡ଼ିଲା ଏକ ସୁନ୍ଦର ତୁଳସୀ ଚଉରା ଠିକ୍ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ଘରେ ପୂଜା ପାଆନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ କବାଟ ଖୋଲି ଭିତରକୁ ଗଲେ । କାହୁଣ୍ଡା ଦେବୀ ଦେଖିଲେ ତୁମ୍ଭେ ରୁମ୍‌ରେ ବାପା ମାଆ ଜେଜେ ବାପା ଜେଜେମା ସାନ ଭଉଣୀ ଓ ପୁରୀ ପରିବାରର ଫୋଟୋ ଖୁବ୍ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ସଜେଇ ରଖାହେଉଛି । ରମେଶ୍ୱରୀ ପଛକୁ ବୋଉଙ୍କୁ ଲୁହେଇ ପକେଇ ପଡ଼ାରିଲେ ...ଦେଖିଲୁ ବୋଉ ଏମାନେ ସବୁ କିଏ ?

ଯୋଉ ମାନଙ୍କୁ ତୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବା ପାଇଁ ମନ କଷ୍ଟ କରୁଥିଲୁ । ଏ କଥା ମୁଁ ଠିକ୍‌ରେ ବାରି ପାରିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଛି । ଏଣିକି ଏମାନେ ବି ଆମ ସହ ରହିବେ ।

ରମେଶ୍ୱରୀ କାହୁଣ୍ଡା ଦେବୀଙ୍କୁ ଡାକ ରୁମ୍‌କୁ ନେଇଗଲେ ଓ ପ୍ରେସ୍ ହେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ସେଠି ବି ସେ ଦେଖିଲେ ବୋଉଙ୍କର ଗାଁ ଘର ପତି ସବୁକିଛି ଯତ୍ନରେ ରଖା ହେଉଛି । ସେ ଏବୁ ଦେଖୁ କିଛିଟା ଚକିତ ଓ ଖୁବ୍ ଖୁସି ଅନୁଭବ

